

opusdei.org

Homilija biskupa Ivana Šaška prigodom blagdana sv. Josemarije u zagrebačkoj katedrali, 26.6.11.

Danas je pred nama lik
svećenika, svetoga Josemaríje,
koji je u središte svoga rada
također stavio Križ, tako
prisutan u radu Prelature Opus
Dei.

30.06.2011.

Uvod u euharistijsko slavlje Trinaeste nedjelje kroz godinu (A) i spomendana sv. Josemaríje Escriváe u zagrebačkoj prvostolnici, 26. lipnja 2011. u 18 sati

Braćo i sestre, i ove smo nedjelje ugošćeni Božjom ljubavlju koja nas je okupila, da bi nam podarila neizmjerni dar svoje Riječi i da bi nas učinila dionicima euharistijske gozbe i žrtve.

U tome zajedništvu, spominjući se danas svetoga Josemarije Escrivá, na osobit način pozdravljam članove Prelature Svetoga Križa i *Opus Dei*, regionalnoga vikara Josepa Pegueru Pocha i ostale odgovorne za djelovanje Prelature u Hrvatskoj. Molimo večeras za rad Prelature, da bude vjerna svomu poslanju na dobrobit Crkve i čovjeka, te da snagom evanđelja jača govor svojih karizma, promičući svjedočenje i zauzetost osobito vjernika laika u našem društvu i povezujući u

zajedništvo ljepotu kršćanske
oduševljenosti.

Braćo i sestre, imajući pred sobom
uzore svetaca, znamo da smo
krštenjem ušli u predivno otajstvo
Kristove slave i da snagom njegove
svetosti živimo novost života.

Pobijedena smrt više nema snagu
nad našim životima. Tako ni grijeh.
Ponovno se vraćajući na vrelo
uskrnuća, predajmo Bogu i snazi
njegove milosti svoje grijehe;
ispovjedimo svoju vjeru u kojoj smo
umrli grijehu da bismo živjeli Bogu.

Skrušimo se i pokajmo.

Homilija *Liturgijska čitanja: 2Kr 4,
8-11.14-16a; Ps 89, 2-3.16-19; Rim 6,
3-4.8-11; Mt 10, 37-42 1.*

Gostoljubivost i pripadnost – to se
dvoje isprepliće u govoru Boga našoj
večerašnjoj zajednici. Gostoljubivost
se povezuje sa životom i smrću, jer je
istinsko prihvaćanje nekoga veoma

zahtjevno, jer u taj odnos uvlači i čovjekovu pripadnost.

Na putu prema brdu Karmel nalazi se mjesto Šunam, u kojemu je živjela gostoljubiva žena, ona o kojoj nam je govorilo prvo čitanje; žena koja je proroku Elizeja pripremala jelo i gostoljubivo ga primala u svoj dom. Gostoljubivost je u običajima na Istoku imala iznimnu vrijednost. No, za izabrani narod to nije samo običaj, nego spomen na vjernost. Izrael se trajno sjećao svoga lutanja i Božjega prihvaćanja. Zbog toga je i sam prema hodočasnicima bio raspoloživ i blagonaklon.

Prihvatiti nekoga i biti prihvaćen u izabranome je narodu imalo vrijednost svetoga, jer se smatralo u izravnome odnosu prema Bogu u svetome Savezu. U tome je spomenu živjela i Abrahamova gesta; ona kojom je i ne znajući jednoga dana u svoj dom primio tri neobična stranca

i ne znajući da je ugostio samoga Boga.

U tome prožimanju ljudskoga i božanskoga gostoljubivost je navještaj života. Ta dva primjera završavaju obećanjem naizgled nemogućega – obećanjem života tamo gdje svi zemaljski razlozi govore o nemogućnostima pojava života. Abrahamova žena Sara se nasmijala pred takvim obećanjem. Mislila je da poznaje životna pravila i negdje u dubini svoga bića nije prihvaćala istinu o Bogu kao izvoru života, nije dopustila posvemašnje pripadanje Bogu.

Gostoljubivost u sebi skriva u sebi ponajprije ljubav, zatim pomiješanost poznatoga i nepoznatoga, ulaženje nečega novoga, naizgled nepripadnoga u poznati prostor sigurnosti i pripadanja; potrebu prihvaćanja i otvorenost daru, prije svega

najvećemu – životu kojemu prijeti umiranje.

2. To ispreplitanje pripadnosti, života i smrti te prihvatanja zahvatilo nas je i u Evanđelju, odlomku iz zadnjega dijela Isusova govora onima koje šalje, svojim apostolima. Povezano je prihvatanje navjestitelja i samoga Krista, pri čemu su navjestitelji viđeni kao najmanji, izloženi mogućim progonstvima.

Ipak, u središtu nisu apostoli, nego prihvatanje Boga i posljedice toga prihvatanja. Bremenite riječi o tome tko je dostojan Isusa mogu stvoriti nelagodu, ali je Isusov govor jasan – dostojan je samo onaj koji voli Boga iznad svega. Tako je i s prihvatanjem križa.

Kada sveti Matej piše riječ o uzimanju križa, pred čitateljima su zacijelo osuđeni na smrt, prisiljeni nositi svoj križ do stratišta, ali križ je već u dušama kršćana u ono vrijeme

postao znakom pripadanja Kristu. Križ, dakle, nije poglavito simbol askeze ili nerazborite želje za trpljenjem. Niti jedna Božja zapovijed nije dana radi razaranja i narušavanja života. Križ nije zla sudbina niti je tlačiteljski jaram. On je simbol potpune pripadnosti, u kojoj se nalazi čovjek po ljubavi prema Kristu. Pripadnost Kristu mijenja pogled: *Onaj tko nađe svoj život izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi Krista, naći će ga.*

To znači da oslobođenost, nađenost, radost čovjeka ne dolazi od sebičnoga, idolatrijskoga nastojanja da se čovjek ostvari, nego od Drugoga, koji je Krist, i od svakoga koga primam u njegovo ime. Križ je simbol zajedništva i gostoljubivosti prema onima koji su na našem putu; križ – i kao osporavan znak – daje smisao životu.

Danas je pred nama lik svećenika, svetoga Josemaríje, koji je u središte svoga rada također stavio Križ, tako prisutan u radu Prelature *Opus Dei*.

3. U prvim je kršćanskim zajednicama bilo još vidljivije negoli danas koliko je izbor Krista sa sobom nosio udare mržnje, nepodnošljivosti, ismijavanja, često unutar vlastite obitelji, a posebice u društvenome životu. Ni danas u našoj Domovini ne nedostaje takvih iskušenja za kršćane: ismijavanja, uvrjeda, govora nedostojna čovjeka, ali ne smijemo posustati i usvojiti ideju o tome da je vjera 'privatna stvar'.

Isusova riječ nije prestala biti izvorom čuđenja i izvorom oslobođenosti. Onaj tko prihvaća križ; onaj tko prihvaća Krista i stavlja na prvo mjesto u svome životu, ne umanjuje ljubav prema drugima. Upravo suprotno: križ omogućuje bolje vidjeti potrebe drugih; razlog

zbog kojega treba prihvatiti druge. Križ bistri pogled u odnosu na vrijednost čovjeka, bića koje je Bog učinio malo manjim od sebe (usp. Ps 8).

Kristov križ svjedoči da je postavljanje čovjeka kao konačnoga cilja i svrhe u nastojanju da se ide putem ostvarivanja svoga života zapravo izgubljenost. Davati svoj život kao dar, ne imati ništa važnije od Boga u svome životu oplemenjuje i vodi prema punini.

Usvojen križ za supružnike znači ljubav u ludosti križa koja ne traži nikakav uzvrat, nego traži radost u Bogu za drugoga. Usvojen križ za djecu i mlade ne znači odvajanje od života i od radosti postojanja, nego odvajanje od sebičnosti, isprazne karijere i pokušaja da se izigra otajstvo života koje se razumije i živi samo u svjetlu ljubavi. Svima nam večeras dolazi Bog ususret i pita: *Ima*

li netko ili nešto što ljubite više od mene? To pitanje nije prijekor, nego put do radosti u kojoj sebe otkrivamo kao Božju dragocjenost po onome što jesmo.

4. Svijet je natopljen ljudskim željama i nezadovoljstvima, zbog onoga što čovjek nije ili ne može ostvariti. I zato je važna rečenica: *Tko prima prorok, jer je prorok, tko prima najmanjega, jer je najmanji, primit će plaću u kojoj plaća nije najvažnija.*

Prorok Elizej po njezinome sluzi pita ženu što može učiniti za nju. Ona ne traži ništa. Stoji i promatra proroka, jer je prorok. Dosta joj je biti kraj ulaza. I baš zato, jer prepoznaje proroka – i to joj je dosta – prima obećanje. Dobiva nešto što ne pripada proroku, što ne ovisi o njegovim mogućnostima, nego mu je povjereno od drugoga.

Kao da mu kaže: *Dosta mi je tvoja prisutnost koja upućuje na Božju prisutnost i baš zato od tebe očekujem ono što ti ne pripada.* Prorok, Božji čovjek i ljudi samo su ljudi koji vole Boga više od svega, koji su odlučili slijediti ga, ne zaboravljajući križ; ljudi koji znaju da je jedini istinski kršćanski uspjeh darivati život, ponajprije dan za danom poradi evanđelja. I ako nam nije dovoljan prorok jer je prorok, odnosno čovjek koga je Bog izabrao za svoju službu, sa svim njegovim grijesima i ograničenostima, ako želimo nešto više, zapravo želimo nešto manje.

5. Svaki je od nas kršćana, osobito snagom svete potvrde primio tu proročku snagu. Na osobit su je način nosili sveci, među kojima nam je danas pred očima osobito sveti Josemaria Escrivá.

On je u svojim spisima ostavio i sljedeće riječi: „Za sebe nemoj ništa

željeti, ni dobra, ni zla, poželi samo ono što ti Bog želi. Što god bilo, jer dolazi od njegove ruke, od ruke Božje, ma kako izgledalo zlo u očima ljudi, tebi će, s Božjom pomoći, izgledati dobro, jako dobro, i reći ćeš, sve uvjereniji: ... „u nevolji sam se radovao... kako divan je tvoj kalež... koji opija čitavo moje biće!“ (*Kovačnica*, 42) Na drugome mjestu piše: „Križ je prisutan u svemu i dolazi kad ga se najmanje očekuje. Ali ne zaboravi da, obično, početak Križa i početak uspjeha idu ukorak.“ (*Brazda*, 256) „Imati Križ, znači imati radost, imati tebe, Gospodine!“ (*Kovačnica*, 766)

To je sveti Josemaría predivno unio u svoje djelovanje. Križ je vidio kao zbilju cjelokupnoga življenja. Znao je da ne postoji ništa u životu do čega ne dopire istina križa, jer je u njoj sadržana Božjoj ljubavi kojoj je sve dohvatljivo. I samo ime *Opus Dei* upućuje nas ne na ljudsko, nego na

božansko djelo. Bilo mu je stalo do te cjelovitosti i nije dopuštao podijeljenost, upozoravajući na iskušenje koje bi, s jedne strane, bilo unutarnji život komuniciranja s Bogom, a s druge odvojen obiteljski, poslovni i društveni život (usp. *Ljubiti Crkvu*, 2006., str. 69).

Čitajući o njegovim nastojanjima i promatrajući što je ostvarivao, lako je moguće vidjeti današnju evanđeosku poruku odraženu u životu: to je, Bog koji je uvijek na prvome mjestu, zatim otvorenost, gostoljubivost djelovanju Duha života komu pjevamo: *ti, nebeski Goste drag*; prepoznavanje i usvajanje proročkoga govora; pružanje malenima znakova Božje blizine. To je, braćo i sestre, i naš put svetosti, ali ne poglavito kao naša težnja uspinjanja k Bogu, nego kao radost Božjega pohoda k nama. U tome je smislu izabrano ime

Prelature Svetoga Križa dodatni
poticaj.

S tom gostoljubivošću nikada ne
ćemo biti sami niti u strahu.

Dopustimo nebeskomu Gostu da i nas
po euharistiji preobrazi u govor
svetosti, u Kristovo Tijelo, u Crkvu –
tu predivnu zajednicu života.

Amen.

X Ivan Šaško

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/homilija-biskupa-ivana-
saska-prigodom-blagdana-sv-
josemarije-u-zagrebackoj-
katedrali-26611/](https://opusdei.org/hr-hr/article/homilija-biskupa-ivana-saska-prigodom-blagdana-sv-josemarije-u-zagrebackoj-katedrali-26611/) (18.03.2026.)